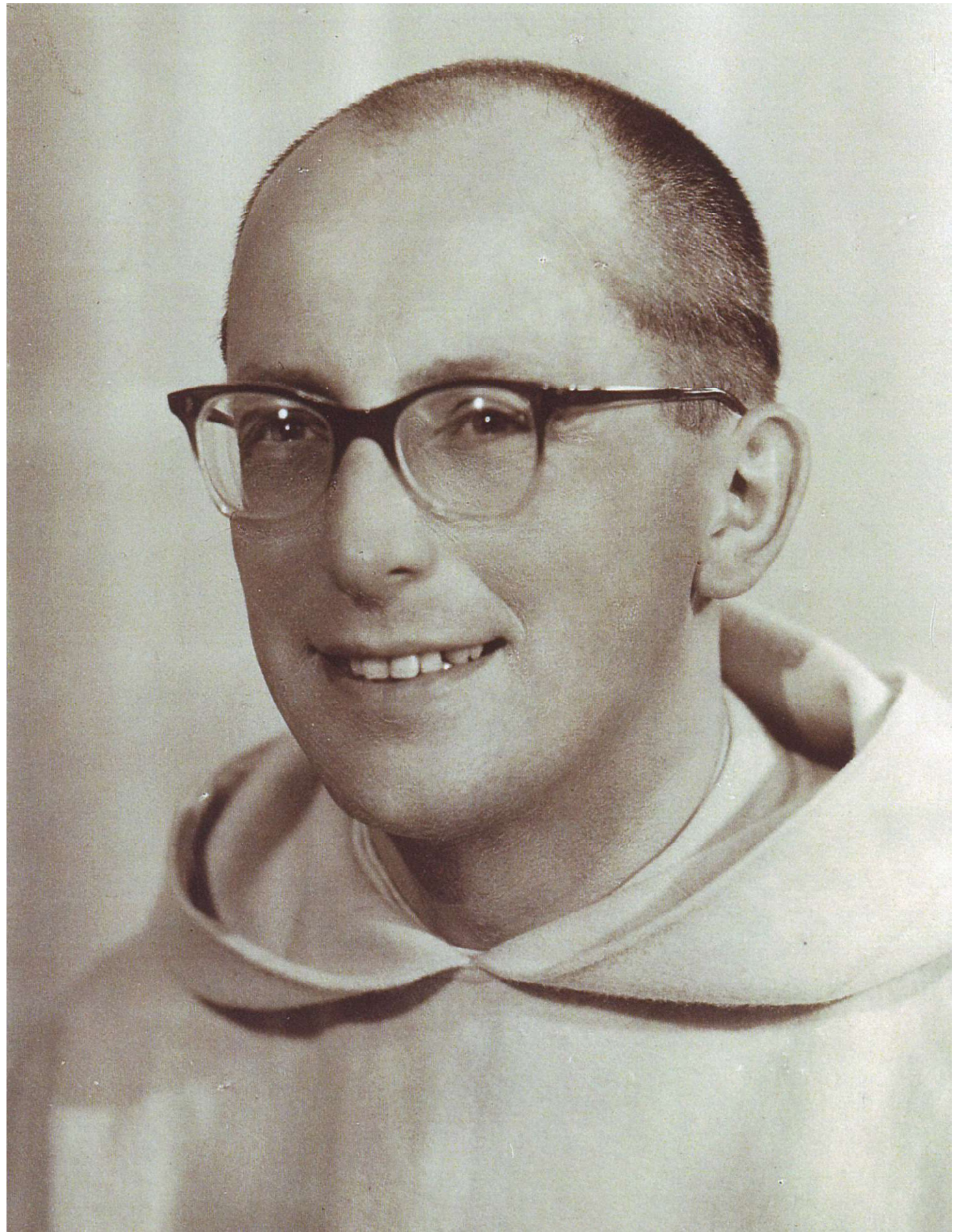

*INTERCEDENTE
BEATI WILLIBRORDI*

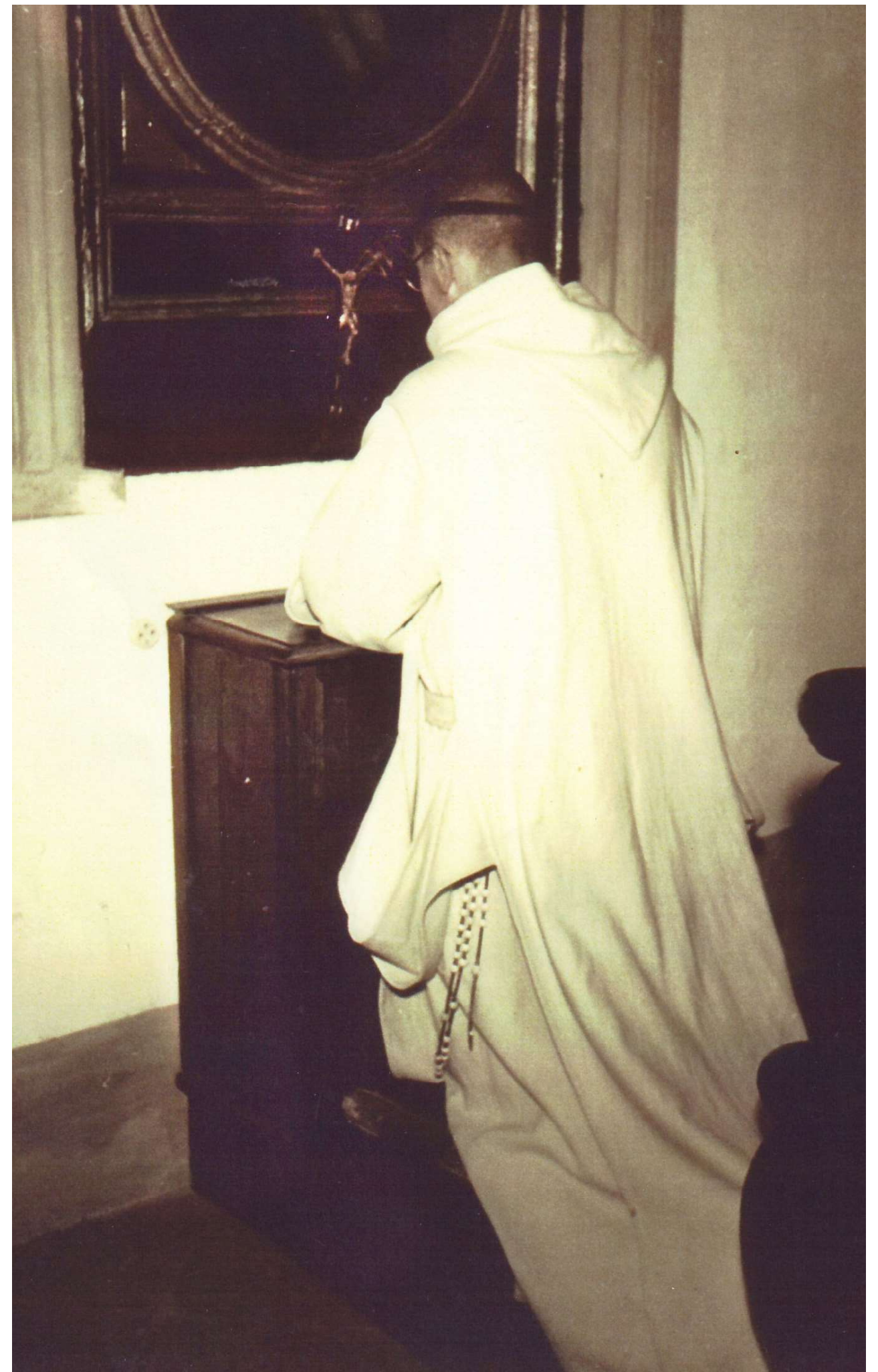

Over God

Als het dan al eens
voorkomt dat ik 'over'
God spreek, wil ik me
ervan bewust zijn dat ik
het over 'iemand' heb
die er zelf bij is.

Ik kijk Hem dan langs
anderen rond de tafel
af en toe nadrukkelijk
aan, wil Hem bij het
gesprek betrekken en goede
dingen over Hem zeggen.

Diep in mijn hart en
hoog in mijn geest groet
ik God dan - en dan loop ik
met Hem naar buiten
de frisse lucht in onder een
heldere hemel en zeg 'Dag God'.

Over mijn liefste
wil ik niet praten
want op datzelfde
moment zou het
lijken of zij een
onderwerp van gesprek
zou zijn en ik op afstand
van haar zou staan
of zij afhankelijk zou zijn
van mijn oordeel.

Over mijn liefste
wil ik niet schrijven.
Woorden schieten tekort
en houden niet op papier.
Het enige wat ik kan is
proberen haar te tekenen,
haar lichaam en ziel,
op het onvergankelijk
perkament van de eeuwigheid
als beeld van God.

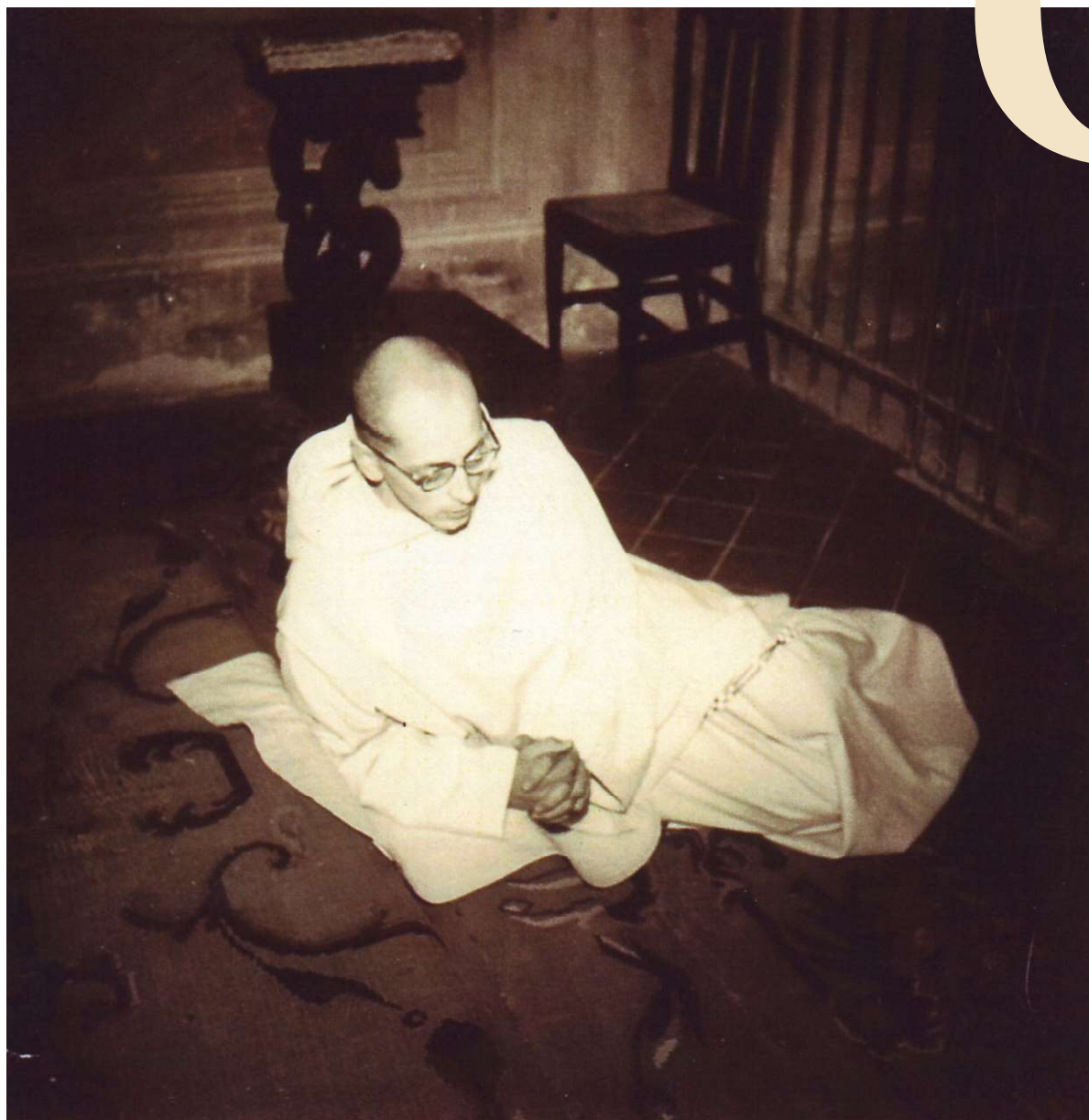
Over mijn liefste
wil ik alleen maar zingen
in liefdewoorden
waarin zij het timbre
van mijn tederheid is
en horen zal hoe mijn hart
klopt voor haar
en er in mijn geest
melodieën opklinken
uit haar aanwezigheid.

De Naam God

Steeds moeilijker
vind ik het worden
het woord God te noemen
juist omdat Hij
mijn Aanwezige is
juist omdat Zij
mijn Geliefde is.
God en Godin zijn
geen onderwerpen meer
om over te spreken.

Steeds moeilijker
vind ik het worden
het woord God
te schrijven of te typen
als een woord buiten mij.
Dan lijkt God het onderwerp
van mijn denken en doen
en verbreek ik de intimiteit
van stil aanwezig zijn
bij en in elkaar.

Steeds moeilijker
vind ik het worden
dat het niet anders kan
en dat ik moet noemen
om te benoemen.
Maar dan vraag ik toch
nederig en klein
dat mijn vingers
liefdespel mogen zijn
en mijn woord een liefdeslied.

Ik redeneer nooit met God,
ik leg nooit iets uit.
Ik zeg alleen in gedachten
wat mij bezwaart of verontrust.

O God, is altijd mijn
Godsaanspraak. Mijn hart
klopt dan van onzekerheid.
Meestal ben ik dan in nood.

Dat zit in die ene letter,
'O', die ene open klank.
Wat bedoelde Bruno als hij
alleen nog zei 'O Bonitas'?

Misschien mag dit 'O'
nog ooit de verzuchting
worden van lof en liefde
als mijn enig hartsgebed.

De taal van God is
alwat zich uitspreekt
door te zijn:
alwat leeft
liefheeft
straalt
God uit

De taal van God is
wat denkt en voelt,
mint en zingt
in mensen
dieren bloemen bomen
wolken en wolkbreuken
donder en bliksem

God spreekt in mensen
door mensen
spreekt geen eigen
onverstaanbare taal
heeft geen mensentaal
nodig, hij spreekt
mensentaal

Maar heel diep klinkt
ook zijn Woord
als mensen met
gesloten ogen
als alles zwijgt
luisteren naar
zijn liefdefluisteren

Het Woord

Vader

U kijkt ons aan
en vraagt
'Zien jullie mij?
Ik wil mij laten zien
zoals ik ben,
ik die Vader
word genoemd
op aarde zoals
in de hemel'.

'Kijk mij aan
zie hoe ik ben
waar ik ben
wie ik ben.
En als je dan
met mij praat,
tot mij bidt,
laat mij dan zijn
wie ik ben'.

'Lieve mens,
mijn kind,
ik ben
je Vader.
Ik bracht
je voort,
elke dag
breng ik
je voort'.

Praten met God

Soms meen ik
weinig te praten
met God.

Dat is omdat ik
alwat ik
zou willen zeggen
zeg aan mijn
andere zelf
mijn lief.

Of praat ik zo
toch met God?
En krijg ik antwoord.

Godin

Uit eeuwigheid
geeft U uzelf aan mij
in de tijd
in de geliefde
die U mij geeft.

Ik mag U aanraken,
strelen en begeren.
Ik mag U gelukkig
maken en in U eindeloos
gelukkig zijn.

Omdat God in U is,
ga ik God binnen
in U en mag ik
in liefde met U
GodGodin versmelten.

Wilt U mij ontvangen
want in mij
ontvangt U God
en beleeft U samen
uw eeuwige zaligheid.

God

eeuwige liefde
tijdige liefde

menselijke liefde
van U in mij

mag ik die
uit U voortgekomen
in U opgenomen ben
goddelijk leven?

mag ik in wie
U zichzelf realiseert
en individualiseert
U mijn liefde toevoegen?

moge de liefde
die ik in mij voel
die uit U voortkomt
uitstralen naar anderen

die ik liefdevol gedenk
door onaardse straling heen
door ruimte en tijd heen
die in liefde niet bestaan

maar door U gedragen over
afstanden heen in hun hart
zal dalen en hun geest
verlichten in uw Licht.

In het kerkelijk bidden
wordt op een heel
oneigenlijke manier
met God omgegaan.

Er zou een godsdienst
kunnen zijn die zich
uitsluitend bepaalt
tot de lof van God.

Zo gauw je ontdekt
dat vragen en smeken
uitingen zijn van gebrek
aan geloof en vertrouwen

in de Geest die voor ons
ten beste spreekt met
onuitsprekelijke
verzuchtingen

*(Romeinen 8, 26:
wij weten niet eens
hoe wij behoren te bidden)*

eindigt het smeekgebed
en ga je God eren
loven en danken
en aanbidden.

Vraagteken

Bidden

Het overbodige bidden
vragen en smeken is niet
alleen onnodig maar ook
is het onevenredig.

Wie alles voor je doet
vraag je niet nog meer
voor je te doen want
dat vermindert het vele.

Het is zelfs ondankbaar,
ongepast en onbehoorlijk.
Alleen dankbaarheid
beaamt de werkelijkheid.

Hoeft het smeekgebed
eigenlijk wel - tegenover
God die alles al gedaan heeft
voordat wij erom vragen?

Eren wij God daarmee of is
dit gebrek aan eerbetoon?
En zou God zich afhankelijk
stellen van ons bidden en smeken?

Hoe dan wel te bidden?
Alleen de eerste helft van
het Onze Vader en het Weesgegroet,
gevolgd door een bede van dank?

Mutatie

Als je je aanwent
veel te danken,
verleer je op de
duur het vragen.

Zonder dat je
het weet verandert
je smeekgebed in
een dankgebed.

Net zoals dat
gaat met lachen.
Als je dat
veel doet

kun je op de
duur niet zuur
meer kijken
van het lachen.

Voorbeden en voornemens

Gebed voor nood en ellende
in de wereld, voor alle mensenleed,
de hulproep aan God heeft de volle
betekenis van meeleven en meelijden.

Het is teken en uiting van
mee-doen en mee-begaanzijn,
van mee-leven en mee-lijden met God
die heel dit scheppingsleed doormaakt.

In het volle besef dat God alles doet,
wat in het raamwerk van de schepping
tot zijn eigen mogelijkheden behoort,
kunnen wij toch om hulp roepen.

Wij zijn immers het hart van God,
de heilige geest die zich beweegt
en helder de genadestroom kan sturen.
Wij mensen zijn de handen van God.

Als we dan om kracht vragen,
betekent dit dat we krachtig
willen zijn, om inzicht dat we
willen nadenken, om licht dat we

optimistisch willen zijn, om
liefde dat we willen liefhebben
en eigenlijk onszelf aanbieden
het werk van God te doen.

Bidden is ook geloofsbelijdenis:
dat ook ons willen en werken er
toe doet en opgenomen in de liefde
van God wonderen kan verrichten.

Bovenal belijden we ons geloof
er in, dat alles God toekomt en van
God afhankelijk is. Maar onze eigen
aanhankelijkheid is ook onze liefde.

Waar God de processen van
geschapenheid, die leiden tot
de voltooiing in de liefde
die God zelf is en voortbrengt,

niet doorkruist of opheft naar
willekeur, blijft dat de Geest
alles in allen doet en de ziel is
van het hele wordingsgebeuren.

De natuurprocessen die stammen
uit de natuur van God zijn als
het 'corpus' van de schepping
waarin de levende Geest ademt.

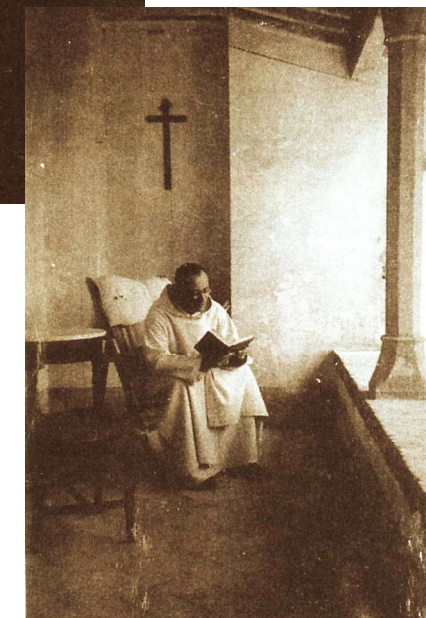
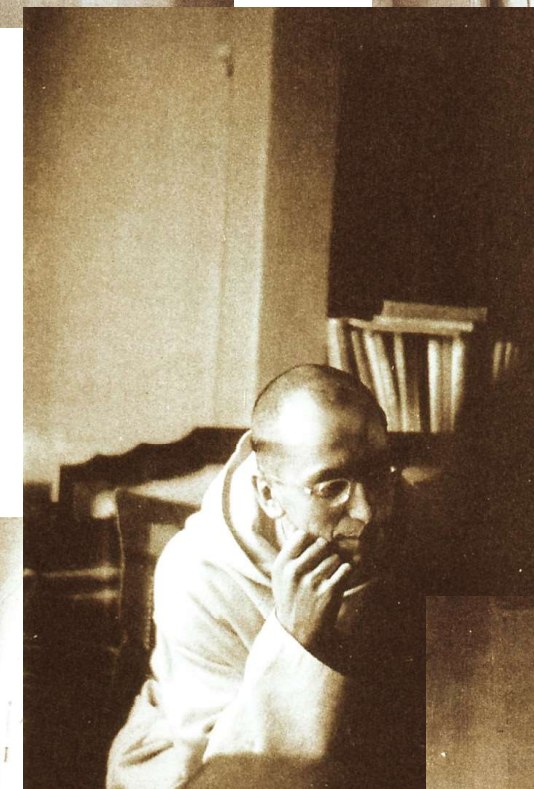
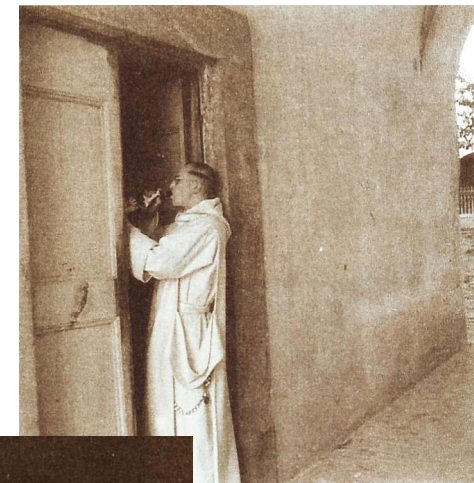
Ook daarin hangt het niet van het
bidden van mensen af, waar wanneer
hoe de Geest werkzaam is. De Geest
is God zelf - God is de Geest.

Zo stroomt God door de harten
en geesten van mensen, woont God
in ziel kern levensbeginsel
van het alomme lichaam van de tijd.

De 'magnalia Dei' de grote werken
van God gaan iedere geschapen geest
eindeloos teboven - toch mag het
kleine werken van de mens meedoen,

want ook dat behoort tot de grote
werken van God, niet als kleine
afhankelijke dienende entiteiten
maar het eeuwig leven van God zelf.

En daarin passen onze gebeden als
voorbeden die voornemens worden
om met elkaar het grote instrumentarium
te zijn van een nieuwe schepping.

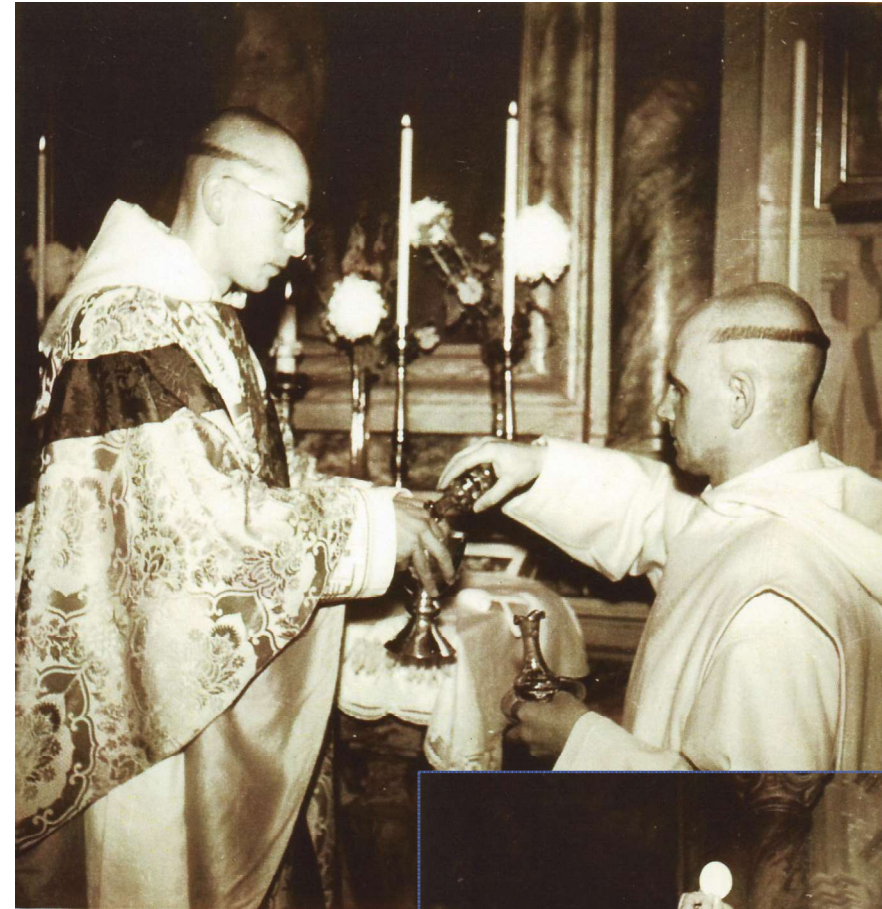
Een parabel

Met zijn liefste snoetje
vroeg het jongetje
'Papa, wil je vandaag
weer gaan werken?'
'Ja, jongen, zoals altijd'.

En 'Mama, wil je vandaag
weer voor mij zorgen?'
'Ja, jongen, zoals altijd'.
Zo ging dat een tijd lang
van dag tot dag voort.

'Lieve kleine vent' zei
zijn mama toen 'wil je dit
niet blijven vragen want
dit doe ik uit mezelf
zonder dat je het vraagt'.

Maar toen het jochie het
niet laten kon, toch te
blijven vragen, ging papa
stil in de tuin zitten en
zei 'Ik heb een snipperdag'.

Wens en dank

Mijn lieve Vader
in de hemelen,
uw naam worde
hoog verheven
uw wereldrijk
moge komen
uw wil moge
worden gedaan
zoals in de hemel
ook op aarde.

dit is het lieve
lofgebed van God
dat gevolgd wordt
door het dankgebed
voor alle goede gaven

U geeft ons
vandaag het
broodnodige voedsel
en vergeeft ons
onze schuld
zoals ook wij
anderen hun schuld
vergeven.
U laat ons niet
terecht komen
in ellende
maar hoedt ons
voor het slechte.

wat dan nog te vragen
aan onze Vader
die overal en
voor iedereen zorgt
gewoon uit liefde

Bedankt!

Eer

'Eer aan God in den hoge'
'Eer uw vader en uw moeder'

Deze geesteshouding heb ik wel.
Daar is alle reden toe.
Deze levenshouding is
natuurlijk fundamenteel.

Maar mijn hart kent een
ander woord dat ik voel
zonder er bij na te denken,
want liefde is mijn levenswoord.

'Eer' is goed, maar als het
daarbij blijft, is het
afstandelijk en gedeeltelijk.
Een beetje hooghartig ook

alsof ik het recht zou hebben
'niet te eren', alsof anderen
blij moeten zijn dat ik mij
vervaardig hen te eren.

God, noch mijn ouders zouden
er gelukkig mee zijn, als ik
hen alleen maar eerde. Wat zij
willen is: bemind worden.

Zoals

Wat je als geliefden voor elkaar doet, doe je niet ter ere van elkaar, al is het dat tegelijk toch wel. Je doet het uit liefde voor elkaar en de zielelust die je drijft.

Eerbied hebben voor een ander en alwat leeft eerbiedigen is de grondslag van gerechtigheid en van liefde. In deze bedding groeit en gedijt de tederste en sterkste liefde.

Ik eer God boven alles en alles in God, maar wat ik voor God doe, doe ik uit liefde. Hierin schenk ik alles wat ik voel en denk en hoe klein ik in eigen ogen ook ben, wil ik in Gods ogen een Godslieve mens zijn

God

Ik vraag U, zet de lichtknop in mij om,
schakel mij over naar het licht.
Hef de blokkade van het donker in mij op -
dan zal ik kunnen zien wat zichtbaar is.

Lieve Lichtende van alwat is,
wil mij geven ontvankelijkheid voor het licht,
alle licht, zo klaar als de flonkering van
een bloem en de oogopslag van een vogel.

Dan zal alles wat er in mij neer wil dalen,
alles wat zich verenigen wil met mij,
binnen kunnen stromen in de eindeloos vele
ontvangertjes van mijn lichaam en mijn ziel.

Open mij in ontvankelijkheid. Dan zal ik U
zien en ruiken en voelen want U zelf
bent het die ik ontvang in alle dingen.
Moge ik zo instijgen in U, lieve Levende.

Beschouwing

Er is zoveel beschouwing.
Er is zoveel gebed.
Maar dat weet alleen
wie weet wat beschouwing is
wie weet wat gebed is.

Wie eenmaal begrepen heeft
dat ieder verlangen
naar goedheid
dat ieder verlangen
naar schoonheid

verlangen is dat
ten diepste
de hunkering is
naar God zelf
uit wie dit voortkomt

weet de betekenis
van het leven
met God alleen
voor God alleen:
Soli Deo.

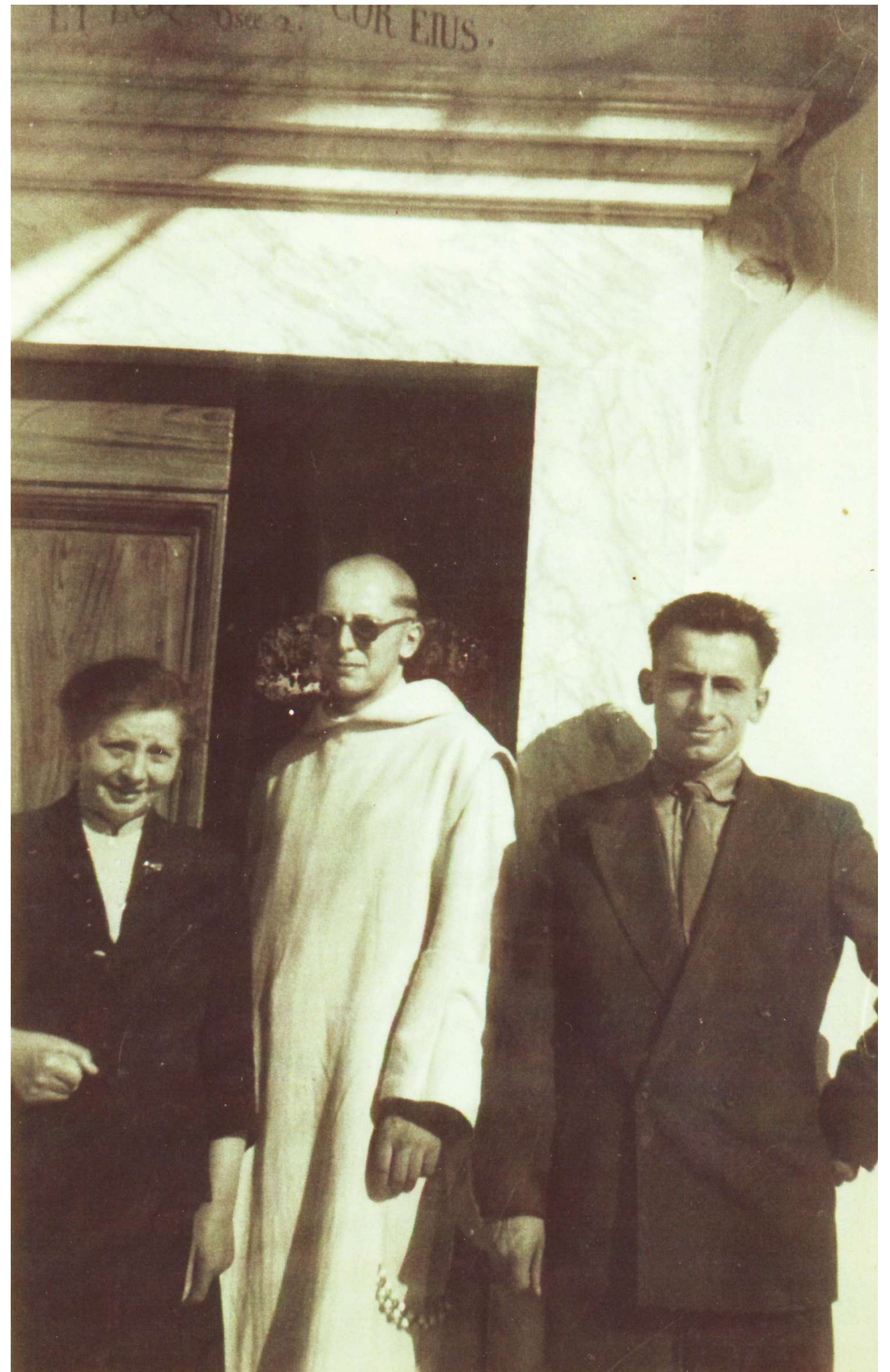
Eeuwige hoop

De hoop die
in mensen leeft,
is het eeuwig verlangen
van God zelf:

dat de schepping eeuwig
zal doorgroeien tot
de volheid van God.

God heeft alle vertrouwen
in wat mogelijk is in mensen
die Hem gelijken.

Zo zijn mensen en dieren
vervuld van verlangen
omdat God in hen leeft.

Zoals God

Als je terecht boos bent,
bedenk dan dat ook God
boos is wanneer mensenrechten
worden geschonden en
uit boosaardigheid
mensenleven wordt verwoest.

Je mag dus best boos worden
wanneer je hetzelfde ziet
gebeuren als God. Maar God
rekent er wel op dat mensen
binnen hun mogelijkheden
het kwade bestrijden.

In de kracht van het goede
openbaart zich de wil van God.
God laat het mensen doen.
Zo verwoordt psalm 113 dit:
de hemel hoort God van hemel toe,
de aarde heeft Hij mensen gegeven.

Late roeping

De levensloop van een parochiepriester wordt gekenmerkt door een monastieke eindfase, veelal in de levenswijze en leefvorm, meestal naar de inhoud van leven.

De meesten van hen worden tegen wil en dank kluizenaar, in een appartementje of in een aparte kamer tussen medebewoners van de gang. Daar worden zij teruggebracht bij zichzelf.

Waar is de priestergemeenschap nog, is er nog het inspirerend verband van weleer? Kun je nog samen bidden en het Officie doen om elkaar uit te heffen boven eenzaamheid?

Priestersolidariteit en priesterspiritualiteit waren voorheen niet de persoonlijke verbindingen. De 'krans' met een goed glas wijn was van betekenis, maar leste dit de geestelijke dorst?

Als je dan wat onafwendbaar is, kunt omzetten in een keuze en in je einddagen kunt kiezen voor een leven met God alleen, zul je voelen dat God zelf je zoekt in de stilte alleen.

- 118 Toon Pijnenburg, geboren te Boxtel, volgde gedeeltelijke priesteropleidingen bij de Franciscanen en de Witte Paters; in 1950 trad hij in bij de Kartuizers in de Nederlandse gemeenschap van de Certosa di Calci in Pisa.
- 119 Toon -Willibrord werd zijn kloosternaam- moest van het goede hout gesneden zijn om het op de harde knielbank van een bidstoel uit te houden.
- 121 Uniek is de gebedshouding van de Kartuizers: liggend op hun zij, op heup en elleboog, met de ene hand in de andere. 'Prostratie' heet dat. Dit is heel meditatief en verstillend. Ook uitrustend.
- 122 De beide families van Toon en Kees zijn gelijktijdig op bezoek.
- 123 Diakenwijding van Dom Willibrord in de kathedraal van Pisa, als enige Kartuizer.
- 124 Priesterwijding van Willibrord. Naast hem Joseph bij wijze van uitzondering.
- 125 Willibrord en Celestinus waren zeer bevriend met elkaar.
- 126 Tweemaal in diepe stilte: Vader en Moeder kussen de gezalfde handen van hun zoon.
- 127 Na de Pontificale Plechtigheid: de Aartsbisschop met de aanwezigen aan een glaasje wijn.
- 128 Het gezin Pijnenburg: let Wim Jan Net Trees Frans-Annemiek zittend voor Toon.
- 129 Priesterzegen van Willibrord aan de Prior Albertus.
- 130 Willibrord 'assisteert' in de zondagse Hoogmis.
- 131/133 Momenten van het biddend en werkend leven van een Kartuizer - het verborgen leven van Toon.
- 134 Dom Joseph misdienaar van Dom Willibrord in de buitenkapel.
- 135 Familie Peijnenburg op bezoek; tevens voor Toon dierbaar bezoek dat werd gevierd; ook Jan was er bij.
- 136 De woning van Willibrord.
- 137 Waar de Oleander geurt, bloeit het leven.
- 138 Willibrord leidt zijn familie rond onder een boog van Muskaatdruiven door.
- 139 De Citroenenpluk van eigen bodem.
- 140 Moeder Pijnenburg met zoon Wim op bezoek.
- 141 Prior Albertus even in gezelschap van Vader en Moeder van Kees en Moeder van Toon.
- 142 Toon Pijnenburg en Jan Peijnenburg als vrienden van het eerste uur onder de palmboom.